

[Indenrigsministeren.]

må sige, at jeg er også glad for den brede tilslutning. Jeg kunne også have ønsket, at SF var med. Når SF ikke er med, skyldes det simpelt hen valgmetoden, idet jeg har forstået på hr. Maigaard, at det, som skiller os i denne sag, er spørgsmålet om indirekte og direkte valg. Jeg må jo til en vis grad medgive både hr. Maigaard og hr. Skovmand, til dels også hr. Svend Jakobsen, at i spørgsmålet om indirekte valg kan man sætte spørgsmålstegn ved, om et sådant hovedstadsråd har den fornødne uafhængighed og den fornødne styrke. Jeg tror, det vil have det. Jeg tror, det vil, også ud fra den betragtning, at de tre hovedområder har fået en rimelig repræsentation, således at intet af dem kan dominere et andet; man er nødsaget til at finde fælles løsninger.

De bemærkninger, som hr. Skovmand, hr. Svend Jakobsen og hr. Bent Sørensen fremsatte, giver mig ikke anledning til yderligere bemærkninger.

Jeg vil endnu en gang rette en tak til udvalget og ikke mindst til udvalgets formand, som jeg ved har haft et vældigt arbejde med at flikke noget sammen, som senere vil vise sig at være et brugbart instrument, og som måske senere kan udbygges på en endnu bedre måde.

Ove Hansen: Hr. Maigaard og hr. Skovmand stillede et par direkte spørgsmål til os eller i særdeleshed til mig, nemlig hvorfor vi ville have bestemmelsen ind om, at loven skal tages op til revision af folketinget i 1976-77. Jeg vil gerne svare — jeg troede ellers, hr. Maigaard kendte vor begrundelse.

Vi har jo hele tiden været interesseret i — og stillet forslag om — et storamt. Havde vi fået et storamt, så havde vi haft direkte valg, vi havde haft direkte beskatning, vi havde haft en udligning på amtskommunalt plan til 100 pct. Det havde løst alle problemerne. Men i folketingsudvalget fik vi ikke tilslutning til vore synspunkter. Vi måtte derfor, som jeg sagde i mit første indlæg i dag, medvirke til en hovedstadsløsning uden

et storamt, og det gik vi så med til under forudsætning af, at vi i 1976-77 fik mulighed for en revision. Vi mener, at man til den tid vil have indhøstet nogen erfaring, som kan få betydning for den fremtidige ordning inden for hovedstadsområdet.

Hvis hovedstadsrådet skulle være et permanent organ, måtte vi naturligvis forlange direkte valg. Som jeg også sagde i min indledning, går jeg ud fra, at det indirekte valg kun bliver en engangsforeteelse i 1974.

Det samme gælder beskatningen. Det er i meget begrænset omfang, at hovedstadsrådet i første omgang skal bruge midler. Hvis det virkelig skal bruge midler til oprettelse af en hovedstadsfond, som forudsætningen er, så bliver det helt andre og større beskatningsløb, der skal anvendes, og så måtte vi naturligvis også her forlange direkte beskatning.

Niels Helveg Petersen: Jeg vil gerne have lov til at citere, hvad hr. Maigaard sagde den 17. december 1972 ved første behandling af regeringens lovforslag om en amtskommune. Hr. Maigaard sagde ved denne lejlighed. sp. 1875:

„Mine sidste bemærkninger skal gå på behovet for, at der bliver skabt en løsning nu, i denne samling. Jeg tror, at vi efterhånden er kommet så langt ud, at det overhovedet at finde en løsning er vigtigere end at blive ved med at slås for den helt rigtige løsning. Og hvis man bliver ved med at slås, så medfører det, at de nuværende tilstande fortsætter til gavn for ingen og til skade for alle. Jeg vil altså mene, at dette at finde en løsning nu må være det afgørende, og skulle det blive en løsning i to tempi, som hr. Niels Helveg Petersen antydede, ja, så kunne vi vel tage det, fordi det afgørende er, at vi kommer i gang . . .“

Det, synes jeg er rigtigt sagt. Det er det synspunkt, som har ligget bag vores anstrengelser i denne sag.

Jeg vil i øvrigt godt gøre den bemærkning til hr. Maigaard, som drog mere almene par-